

Porunca Domnului și contraargumentele lui satan

O sărbătoare pentru Domnul în pustie

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 23.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Exodul 5.1; 8.25,28; 10.8-11,24

Exodul 5.1: Și, după aceea, Moise și Aaron au intrat și au zis lui faraon: „Așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: »Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustie.«”

Un popor eliberat și pus deoparte

Ce plinătate de adevăruri sunt incluse în această poruncă scurtă a Domnului! Acesta este unul din acele locuri bogate în idei, cuprinzătoare, care se regăsesc ici și acolo în Cuvântul lui Dumnezeu și care deschid înaintea ochilor noștri și inimilor noastre un câmp larg de adevăruri prețioase. Într-o vorbire simplă, concisă, ni se face cunoscut planul binecuvântat al Dumnezeului lui Israel, acela de a elibera deplin pe poporul Său din Egipt, din casa robiei, pentru ca el să serbeze în pustie o sărbătoare pentru El. Nimic nu putea satisface inima Lui cu privire la popor, decât numai despărțirea totală de țara morții și întinericului. El voia nu numai să-l elibereze de cuptoarele de cărămizi și vâtafii de clăcași ai Egiptului, ci și de templele și altarele lui, de toate deprinderile și legăturile lui, de principiile și obiceiurile locuitorilor săi. Cu un cuvânt: el trebuia să fie un popor cu totul pus deoparte, înainte ca el să poată ține o sărbătoare pentru El în pustie.

Și așa cum a fost odinioară cu Israel, tot așa este astăzi cu noi. Și noi trebuie să fim un popor eliberat pe deplin și conștient, înainte ca să putem sluji lui Dumnezeu cu adevărat, să-L adorăm și să umblăm cu El. Nu este suficient că noi cunoaștem iertarea păcatelor noastre și eliberarea noastră deplină de vină, mânie, judecată și condamnare, ci noi trebuie să fim eliberați și de actualul veac rău și de tot ce îi aparține, înainte ca noi să putem sluji cu judecată Domnului. Lumea este pentru creștin ce a fost Egiptul pentru Israel, desigur cu deosebirea că despărțirea noastră de lume nu este locală sau fizică, ci morală și spirituală. Israel a părăsit Egiptul corporal; noi părăsim lumea din punct de vedere spiritual și al principiilor ei călăuzitoare. Israel a părăsit realmente Egiptul, noi părăsim lumea în credință. Pentru popor a fost o despărțire reală, decisivă, și tot așa este și pentru noi. „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustie.”

Prima obiecție a lui satan

Împotriva unei astfel de despărțiri categorice, așa cum tuturor ne este cunoscut, satan face mereu multe obiecții. Prima obiecție, pe care el a ridicat-o atunci prin gura lui faraon, este:

Exodul 8.25: Mergeți, jertfiți Dumnezeului vostru în țară!

Acestea erau cuvinte bine gândite, viclene, foarte plăcut impresionante, ca să înșele inima care nu sta în părtașie strânsă cu Dumnezeu și nu cunoștea gândurile Lui. Nu este foarte conciliant – așa s-ar putea aparent pe drept întreba – din partea împăratului Egiptului să vă ofere toleranță pentru felul vostru deosebit de serviciu divin? Nu este o dovadă mare de generozitate și bunăvoință, că el vrea să dea religiei voastre un loc în împărăția lui? Desigur, voi puteți practica religia voastră așa cum fac și ceilalți oameni. Aici este loc pentru toți. De ce cereți despărțirea? De ce nu vreți să vă puneți pe același teren cu vecinul vostru? Un astfel de

egoism, așa cum îl arătați voi, este de prisos și greșit.

Astfel de cuvinte pot părea foarte logice și înțelepte. Dar ce înseamnă ele față de cuvintele clare și precise ale Domnului: „Lasă pe poporul Meu să plece!”? Nici mai mult nici mai puțin decât neascultare. Cuvintele Domnului nu lăsau nici o interpretare greșită; ele nu puteau fi înțelese greșit. Era imposibil față de o poruncă așa de clară să rămâi în Egipt. Motivele raționale cele mai convingătoare dispăreau ca ceața în prezența glasului poruncitor al Domnului Dumnezeuului lui Israel. Dacă El spune: „Lasă pe poporul Meu să plece!”, atunci noi trebuie să plecăm, și chiar dacă toată puterea pământului și a iadului, a oamenilor și a diavolului ar fi împotriva noastră. Toată chibzuiala, cearta sau disputele sunt fără rost; noi trebuie să ascultăm. Egiptenii pot face așa cum gândesc ei; dar Domnul gândește pentru Israel și urmările vor arăta cine dintre cei doi are dreptate.

Cititorul să-mi permită să spun pe scurt un cuvânt despre „egoismul creștin”, despre care auzim vorbindu-se așa de mult în zilele noastre. Întrebarea propriu-zisă este de fapt: Cine are dreptul să stabilească limitele sau barierele credinței creștine? Un om sau Dumnezeu, păreri omenești sau revelațiile dumnezeiești? De îndată ce această întrebare este rezolvată, toată chestiunea nu mai pare grea. Mulți se dau înapoi speriați dinaintea cuvântului simplu „egoism”. Ce este de fapt egoismul și ce este generozitatea? Noi credem că adevăratul egoism se găsește acolo unde se refuză acceptarea adevărului *întreg* al lui Dumnezeu și unde nu se lasă călăuzit de acest adevăr. O inimă care se lasă stăpânită de păreri omenești și raționamente complicate, de principii lumești, amor propriu și încăpățănare, pe o astfel de inimă o numim fără ezitare o inimă mărginită. Pe de altă parte o inimă care se supune autorității lui Hristos și se pleacă cu reverență înaintea glasului Sfintei Scripturi, care nici măcar cât un fir de păr nu se abate de la voia lui Dumnezeu revelată, de la Cuvântul scris, o inimă care respinge fără excepție tot ce nu se întemeiază pe „Așa vorbește Domnul!” – o astfel de inimă este largă.

Nu este aceasta pe deplin corect, dragul meu cititor? Nu este Cuvântul lui Dumnezeu – gândurile Sale și voia Sa – mult mai cuprinzător și mai deplin decât cuvântul și duhul omului? Nu se găsește în scrierile sfinte o nespus de mare înălțime, adâncime și lățime decât în scrierile omenești ale lumii? Nu este necesară o deschidere mult mai largă a inimii și o dăruire mult mai intimă a sufletului dacă te lași condus prin gândurile lui Dumnezeu decât prin propriile gânduri sau prin gândurile semenilor noștri? La această întrebare este numai un singur răspuns: și de aceea toată chestiunea se lasă rezumată în cuvântul simplu, dar elocvent: „Noi trebuie să fim așa de strâmți cum este Hristos și așa de largi cum este El.”

Da, în aceasta constă rezolvarea acestei greutăți, ca și a oricărei alteia. Noi trebuie să privim totul din acest punct de vedere; atunci privirea noastră va fi clară și sentința noastră sănătoasă. Dar dacă omul sau eul propriu constituie punctul de pornire, dacă de aici privim totul din jurul nostru, atunci nu suntem capabili să rostim o sentință sănătoasă. Ochii noștri sunt fără orizont și orbiți, inima noastră și duhul nostru sunt fără lumina divină, adevărată. Noi evaluăm și privim totul greșit.

Un ochi curat și o inimă sinceră va înțelege toate acestea și le va recunoaște fără ezitare. Și cu adevărat, dacă ochiul nu este curat și conștiința nu s-a supus Cuvântului, dacă inima nu

bate cu adevărat pentru Hristos, este timp și efort pierdut să vrei să te lași convins de adevărul celor spuse. Ce foloase s-ar putea avea, să te cerți cu un bărbat, care în loc să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, încearcă numai să ciuntească severitatea Cuvântului? Nici cel mai mic folos! Este o misiune lipsită de speranță să vrei să convingi pe cineva care nu a cunoscut puterea morală și însemnătatea cuvântului „ascultare”.

În răspunsul lui Moise la primul reproș al lui satan este ceva deosebit de frumos. El spune: „Nu se cuvine să facem așa, pentru că am aduce Domnului Dumnezeului nostru jertfe care sunt o urâciune egiptenilor; iată, dacă vom aduce jertfe care sunt o urâciune egiptenilor, înaintea ochilor lor, nu ne vor ucide ei cu pietre? Vom merge cale de trei zile în pustie și vom jertfi Domnului Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit.” (Exod 8.26,27). Elementele închinării egiptene erau total nepotrivite să fie aduse ca jertfă Domnului. Dar nu numai aceasta; mult mai important era faptul că Egiptul nu era locul potrivit pentru ca acolo să se ridice un altar Dumnezeului adevărat. Avraam nu a avut nici un altar atunci când s-a coborât în Egipt. El a părăsit serviciul lui divin și țara în care trăia ca străin, atunci când s-a îndreptat spre sud; și dacă Avraam nu a putut acolo să aducă adorare, atunci nici sămânța lui nu a putut. Un egiptean putea să întrebe: De ce nu? Dar una este să pui o întrebare, decât să înțelegi răspunsul. Cum putea un egiptean să înțeleagă motivele care călăuzeau pe un izraelit adevărat, credincios în comportarea lui? Imposibil. Cum putea el pricepe înțelesul acelor „trei zile de călătorie”? „De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu l-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3.1). Motivațiile, care îl călăuzesc pe credinciosul adevărat, și lucrurile, care îl însuflețesc, sunt mult în afara orizontului intelectual al lumii. Putem fi siguri că un creștin, cu cât mai mult lumea poate înțelege și prețui motivațiile lui, cu atât mai puțin el este credincios Domnului său.

Desigur vorbim despre adevăratele motivații ale unui creștin. Fără îndoială în viața unui creștin sunt multe lucruri pe care lumea le poate admira și respecta. Cinstea, onestitatea, dragostea de adevăr, amabilitatea dezinteresată, grija pentru săraci, lepădarea de sine – toate acestea sunt lucruri pe care lumea le poate înțelege și prețui. Cu toate acestea repetăm cu toată seriozitatea cuvintele apostolului: „Lumea nu ne cunoaște”. Dacă dorim să umblăm cu Dumnezeu, dacă vrem să ținem o sărbătoare pentru El, dacă este dorința sinceră și serioasă a inimii noastre să avem cu adevărat o umblare cerească, atunci trebuie s-o rupem pe deplin cu lumea și cu eul propriu și să ne ocupăm locul în afara taberei împreună cu Hristos lepădat de lume, dar primit în cer. Să facem aceasta cu deplină hotărâre a inimii spre glorificarea Numelui Său glorios și sfânt!

A doua obiecție a lui satan

A doua obiecție a lui satan este foarte înrudită cu prima. Dacă nu îi reușește să-l țină pe Israel cu totul în Egipt, atunci va încerca să-l țină cât se poate de aproape:

Exodul 8.28: Și faraon a zis: „Vă voi lăsa să plecați, ca să jertfiți Domnului Dumnezeului vostru în pustie, numai nu mergeți foarte departe.”

Lucrarea lui Hristos are mult mai mult de suferit prin renunțarea aparentă, parțială, pe jumătate la lume, decât rămânerea deplină în ea. Un mărturisitor nedecis, nestatornic slăbește mărturia și dezonoarează pe Domnul mult mai mult decât unul care niciodată nu s-a despărțit

de lume. De asemenea putem spune că este o foarte mare diferență între renunțarea la anumite lucruri lumești și renunțarea la lumea însăși. S-ar putea ca cineva să renunțe la anumite forme lumești și cu toate acestea în același timp să păstreze pentru lume un loc în adâncul ființei lui. S-ar putea ca el să renunțe la teatru, la sala de dans, la salonul de jocuri și la mass-media, radio, ziare, reviste, și cu toate acestea să atârne de lume. Da, noi suntem în stare să tăiem unele dintre ramurile cele mai rele, pentru ca să ținem cu o tenacitate mult mai mare la vechea tulpină. Aceasta este valoarea noastră cea mai remarcabilă. Ceea ce au nevoie sute de creștini mărturisitori este, potrivit convingerii noastre, s-o rupă pe deplin cu lumea – da, cu lumea în totalitatea ei, în sensul cel mai larg al cuvântului. Nu este nicidecum posibil să se facă un început bun sau chiar progrese spirituale, atâta timp cât inima în același timp se joacă cu cerințele sfinte ale lui Hristos. Afirmăm cu toată fermitatea: în mii de cazuri în care sufletele se plâng de temeri și îndoială, de neliniște și depresii, de lipsă de lumină, de mângâiere, pace și bucurie, cauza trebuie căutată în aceea, că ele niciodată nu au rupt-o realmente cu lumea. Ori ele caută să serbeze o sărbătoare pentru Domnul în Egipt, ori ele rămân așa de aproape de Egipt că pot ușor să cadă iarăși înapoi, așa de aproape că ele nu sunt nici una nici alta, nici reci nici calzi, și că toată influența, pe care ei ar putea s-o aibă, este împotriva lui Hristos și pentru vrăjmașul sufletelor.

Cum pot astfel de suflete să fie fericite? Cum poate pacea lor să curgă ca un râu? Cum pot ele să umble în lumina feței lui Dumnezeu Tatăl sau în savurarea prezenței Domnului? Cum pot razele binecuvântate ale acelu Soare, care strălucește în creația nouă, să le ajungă în atmosfera sufocantă care învăluie țara morții și întunericului? Imposibil! Ele trebuie s-o rupă cu lumea și să se predea lui Hristos cu toată inima și cu toată fermitatea. Trebuie să fie, dacă avem voie să spunem așa, un Hristos întreg pentru inimă și o inimă întregă pentru Hristos. În aceasta constă marea taină a progresului unui creștin. Noi trebuie să facem un început corect, înainte să putem face progrese, și ca să începem corect trebuie să rupem toate legăturile care ne leagă cu lumea, sau mai bine spus, trebuie să credem faptul și să-l practicăm efectiv, că Dumnezeu le-a rupt pentru noi în moartea Domnului nostru Isus Hristos. Crucea ne-a despărțit pentru totdeauna de veacul actual rău. Ea nu numai ne-a eliberat de urmările veșnice ale păcatelor noastre, ci și de puterea și domnia păcatului și de principiile și practicile unei lumi aflate în mâinile celui rău.

Este una din abilitățile lui satan, că el face pe creștinii mărturisitori să se mulțumească cu o privire spre cruce pentru salvarea lor, în timp ce rămân în lume sau totuși „nu se îndepărtează prea mult de ea”. Nu putem să atenționăm suficient de serios pe cititorul creștin cu privire la această cursă periculoasă. Numai dăruirea sinceră a inimii față de un Hristos lepădat și glorificat și părtășia intimă cu El ne pot păzi de această cursă. Pentru ca să umblăm cu Hristos, să ne bucurăm de El și să ne putem hrăni cu El, trebuie să fim despărțiți de această lume păcătoasă și rea – despărțiți de ea în gândurile și caracterul nostru, în înclinațiile inimii noastre, despărțiți nu numai de răul ei evident, de nebunia și deșertăciunea ei, ci și de religia ei, de toate faptele și pornirile ei.

În privința aceasta ni s-ar putea pune întrebarea: „Nu este creștinismul nimic altceva decât renunțare, deșertare și abandonare? Constă el numai din interdicții și negații?” Noi replicăm cu bucurie adâncă a inimii: Nu! De o mie de ori nu! Creștinismul este predominant afirmativ, absolut real, satisfăcător în chip divin. Care sunt lucrurile pe care el ni le ia? El ne dă „bogății

nespus de mari” în locul „murdăriei și gunoiului”. El ne dă „o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri”, în locul nimicurilor deșarte, care dispar repede. El ne dă pe Hristos, desfătarea inimii lui Dumnezeu, subiectul adorării cerului și al cântărilor îngerilor, lumina veșnică a creației noi, în locul unor plăceri păcătoase temporale și al desfătărilor vinovate. El ne dă în cele din urmă o veșnicie de cea mai curată bucurie și cele mai prețioase binecuvântări în casa Tatălui, în locul unei veșnicii de chinuri îngrozitoare în flăcările iadului.

Ce spui tu despre aceste lucruri, iubitul meu cititor? Nu este acesta un schimb bun? Nu găsești tu în acestea motivele cele mai puternice ca să renunți la lume? Uneori auzim creștini care enumeră motivele pentru care ei au renunțat la una sau alta din conformările cu lumea; dar noi gândim că toate aceste motive ar trebui să se contopească în unul singur, și acesta trebuie să fie: „Eu am găsit pe Hristos, și de aceea am renunțat la lume.” Nimeni nu consideră greu să renunțe la cărbune pentru diamante, la cenușă pentru perle, la gunoi pentru aur. Și tot așa pentru omul care a gustat și aflat odată scumpătatea lui Hristos nu este greu să renunțe la lume. Nu, ar fi o greutate pentru el, dacă ar trebui să rămână în ea. Dacă Hristos umple inima, atunci lumea este exclusă nu numai pentru un timp, ci ea va fi permanent ținută departe. Noi nu numai întoarcem spatele țării Egipt, ci și ne îndepărtăm suficient de mult, pentru ca niciodată să nu ne mai reîntoarcem acolo. Și în ce scop facem aceasta? Ca să punem mâinile la piept și să nu facem nimic? Ca să pierdem tot și să nu mai posedăm nimic? Ca să fim doborâți, apăsăți, triști și melancolici? O, nu, ci ca să „ținem o sărbătoare pentru Domnul”. Noi ținem într-adevăr această sărbătoare încă în pustie, dar dacă avem pe Hristos la noi, atunci nu mai dorim altceva. Noi avem destul în El, și pustia devine cer. El este – preamărit să-l fie Numele – lumina ochilor noștri, bucuria inimii noastre, hrana sufletelor noastre; fără El cerul nu ar mai fi cer pentru noi, dar în părtașia Lui minunată, înviorătoare, chiar și pustia se transformă în curtea din față a cerului. Noi savurăm mai dinainte ceva din lucrurile binecuvântate care în veșnicie vor fi partea noastră.

Însă aceasta nu este totul. Nu numai că inima este umplută și satisfăcută pe deplin de Hristos, ci și sufletul este pe deplin liniștit cu privire la toate detaliile drumului nostru prin lume: cu privire la greutate; la întrebările, care se pot pune; realizarea, căreia sunt expuși permanent toți aceia care nu cunosc binecuvântarea mare, de a face din Hristos totul și de a privi totul în legătură directă cu El. Dacă de exemplu sunt chemat într-o situație oarecare să acționez pentru Hristos, și eu privesc problema din punctul de vedere al urmărilor ei pentru mine, în loc s-o evaluez simplu după însemnătatea ei pentru El și pentru glorificarea Lui, cu siguranță voi cădea în întuneric și încurcătură lipsită de speranță și la un final greșit. Dar dacă privesc simplu la El și cercetez cum problema poate să fie rezolvată spre glorificarea Sa, atunci nu numai voi vedea clar, ci și cu inima fericită și hotărâre fermă voi merge pe cărarea binecuvântată, care va fi luminată de razele feței lui Dumnezeu Tatăl. Un ochi curat nu va privi niciodată la urmări, ci nemijlocit spre Hristos, și atunci totul este clar și simplu; tot trupul este plin de lumină, și cărarea va fi caracterizată printr-o hotărâre de nezguduit.

Aceasta este ce ne creează foarte multe greutate în aceste zile de religiozitate lumească, de eforturi egoiste și goană după ovații din partea oamenilor. Noi avem nevoie să facem din Hristos singurul nostru punct de vedere; pornind de la El să privim eul propriu, lumea și așa-numita biserică; să-L avem pe El ca punct central, în jurul căruia toate se învârt; pornind de la

El să evaluăm totul, fără să ne gândim câtuși de puțin la urmări. Dacă stăm și acționăm în concordanță cu gândurile Lui, atunci putem liniștiți să lăsăm urmările în seama Lui. Ah, de ar fi așa cu noi! De am permite harului nemărginit și neschimbător al lui Dumnezeu să lucreze în inimile noastre și să dea naștere la ceea ce Îi este plăcut Lui! Atunci vom înțelege ceva din plinătatea, frumusețea și puterea Cuvântului cu care începe acest studiu: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustie!”

Este ciudat, și totuși nu este ciudat să vedem cum satan apără cu înverșunare fiecare palmă de teren, atunci când este vorba de eliberarea lui Israel din țara Egiptului. El a fost gata să le permită să practice serviciul lor divin în țară sau cel puțin în apropierea țării, dar el se împotrivesc cu toată puterea eliberării lor depline și absolute din țară. El folosește toate mijloacele ca să-i împiedice.

Însă Domnul – preamărit să-I fie Numele! – este mai presus de marele vrăjmaș al poporului lui Dumnezeu; El vrea să vadă poporul Său eliberat și El Își îndeplinește planul în ciuda puterii unite a lui satan și a omului. Cerințele lui Dumnezeu nu pot fi diminuate nici cât o lățime de păr. „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustie.” Așa era porunca Domnului, și ea trebuia îndeplinită, chiar dacă vrăjmașul ar fi făcut zece mii de obiecții. Gloria divină stătea în legătură strânsă cu despărțirea definitivă a lui Israel de Egipt și de toate popoarele de pe suprafața pământului. Israel trebuia să locuiască singur și nu trebuia socotit între popoarele pământului. Vrăjmașul se împotrivesc acestui fapt și el a întrebuintat toată puterea și viclenia lui, ca să împiedice aceasta. Două din obiecțiile lui le-am studiat deja, ajungem acum la a treia obiecție.

A treia obiecție a lui satan

Exodul 10.8-11: Și i-au întors pe Moise și pe Aaron la faraon. Și el le-a zis: „Mergeți, slujiți Domnului Dumnezeului vostru! Cine și care vor merge?” Și Moise a zis: „Vom merge cu tinerii noștri și cu bătrânii noștri, cu fiii noștri și cu fiicele noastre, cu turmele noastre și cu cirezile noastre vom merge, pentru că avem o sărbătoare pentru Domnul!” Și el le-a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe pruncii voștri! Vedeți că răul este înaintea voastră! Nu așa; mergeți deci voi, bărbații, și slujiți Domnului, pentru că aceasta doriți.” Și au fost dați afară dinaintea feței lui faraon.

Aceste cuvinte conțin o învățătură serioasă pentru inimile tuturor părinților creștini și dezvăluie totodată intenția viclană a lui satan. Dacă satan nu poate ține părinții în Egipt, el încearcă să rețină cel puțin copiii, pentru ca în felul acesta să slăbească mărturia pentru adevărul lui Dumnezeu, să împiedice glorificarea lui Dumnezeu în poporul Său și poporului însuși să-i răpească binecuvântarea. Părinții în pustie și copiii în Egipt, ce contradicție! Aceasta este cu totul contrar gândurilor lui Dumnezeu și face imposibilă glorificarea Sa în umblarea poporului Său.

Cât de straniu este, că părinții creștini pot uita pentru un moment că copiii lor sunt o parte din ei înșiși! Mâna creatoare a lui Dumnezeu i-a făcut pentru aceasta, și cu siguranță, Salvatorul nu va despărți ceea ce Creatorul a unit. De aceea găsim mereu în Scriptură că Dumnezeu leagă pe om cu casa sa. „Tu și casa ta” este un cuvânt cu înțeles practic adânc. El include

urmările cele mai importante și conține mângâiere deplină pentru fiecare inimă de părinte creștin; și noi avem voie să adăugăm, că neglijarea acestui adevăr a condus la urmări triste în mii de familii.

Vai, cât de mulți părinți creștini au permis copiilor lor, urmare aplicării pe deplin greșite a învățaturii despre har, să crească în egoism și în asemănare cu lumea! Și în timp ce au făcut aceasta s-au consolată cu gândul că ei nu pot face nimic și că Dumnezeu la timpul Său va mântui pe copiii lor, dacă de altfel sunt cuprinși în planul Său veșnic. Ei au pierdut realmente din vedere marele adevăr practic, că Dumnezeu, care a hotărât sfârșitul, arată și mijloacele prin care se ajunge la final, și că este cea mai mare nebunie să vrei să ajungi la sfârșit fără să folosești vreunul din acele mijloace.

Înseamnă aceasta că toți copiii părinților creștini în mod necesar aparțin numărului aleșilor lui Dumnezeu, că ei neapărat vor trebui mântuiți și că vina este numai la părinți, dacă ei merg la pierzare? Nicidecum așa ceva! În privința aceasta nu știm nimic despre planurile și hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu. Numai Lui Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale începând de la întemeierea lumii. Nici un ochi muritor nu a avut vreodată o privire în cartea planurilor tainice ale lui Dumnezeu. Dimensiunea expresiei „tu și casa ta” nu se întinde așa de departe. Cu toate acestea ea ne învață două lucruri deosebit de importante. Mai întâi ne face cunoscut un privilegiu prețios, dar apoi și o responsabilitate sfântă. Fără îndoială este privilegiul tuturor părinților creștini să se bazeze pe Dumnezeu cu privire la copiii lor; totodată este obligația lor clară, să-i educe pentru Dumnezeu.

Acestea sunt cele două laturi ale acestei probleme importante. Cuvântul Lui Dumnezeu nu desparte pe tatăl casei de casa sa. „Astăzi a venit mântuirea în casa aceasta” – „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (Luca 19; Faptele Apostolilor 16). Dacă se acționează după aceste principii importante, atunci fără ezitare trebuie să ne așezăm pe terenul lui Dumnezeu pentru copiii noștri și să-i educăm cu grijă pentru El, iar rezultatul îl lăsăm în seama Lui. Noi trebuie să începem de la prima respirație a lor și să continuăm această educare a lor după acest principiu săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Așa cum un grădinar iscusit și grijuliu îndreaptă pomișorii lui fructiferi, cât sunt încă tineri și mlădioși, de-a lungul zidului, ca să aibă parte de razele de soare înviorătoare și dătătoare de căldură, tot așa și noi ar trebui să formăm copiii noștri, atâta timp cât sunt tineri și primitivi, pentru Dumnezeu. Nu ar fi o nebunie dacă acel grădinar ar aștepta până când ramurile au îmbătrânit și au devenit noduroase? Să vrei atunci să le îndoii și să le dai o direcție, aceasta ar fi un efort zadarnic. Și tot așa s-ar dovedi cel mai înalt grad de nebunie, dacă noi ani la rând am vrut să lăsăm copiii noștri să-i formeze mâna lui satan, a lumii și a păcatului, și apoi să începem cu educarea lor pentru Domnul.

Dar să nu fim greșit înțeleși! Nicidecum nu ne gândim că harul s-ar moșteni sau că prin anumite acțiuni sau prin educare am putea face copiii să devină creștini. Nicidecum așa ceva! Copiii părinților creștini trebuie la fel ca și ceilalți să se nască din apă și din Duh, căci altfel nu pot să vadă Împărăția lui Dumnezeu, și nici să intre în ea. Toate acestea sunt așa de clare, cum numai Scriptura o poate face; dar tot așa de clar și precis vorbește Scriptura pe de altă parte despre obligațiile părinților să-și crească copiii „în disciplina și sub mustrarea Domnului”.

Ce înseamnă aceste cuvinte? În ce constă această educare? Acestea sunt cu adevărat întrebări importante pentru inima și conștiința părinților creștini. Este de temut că puțini dintre noi înțeleg cu adevărat ce este educarea creștină și cum ea trebuie făcută. Ea nu constă în aceea că noi punem pe copiii noștri să învețe pe de rost o mulțime de versete biblice și cântări spirituale și totodată să facem din Biblie o carte de teme pentru ei. Cu toate că este foarte bine să întipărim în mintea copilului versete biblice și cântări bune, trebuie totuși să ne ferim să facem creștinismul pentru copil o chestiune împovăraătoare, obositoare. Ceea ce ne creează greutate este să înconjurăm pe copiii noștri cu o atmosferă pe deplin creștină. Ei ar trebui să inspire permanent aerul curat al noii creații și să vadă în părinții lor roadele minunate ale unei vieți spirituale – dragoste, pace, curăție, gingășie, amabilitate, altruism, răbdare și o purtare de grijă plină de dragoste față de alții. Aceste lucruri exercită o influență morală puternică asupra sufletului primitor al copilului, și cu siguranță Duhul lui Dumnezeu le va folosi ca să atragă inima lui spre Hristos, spre punctul central și de început al tuturor acestor însușiri plăcute.

Pe de altă parte, cine ar putea descrie efectul distrugător, care trebuie să se exercite asupra copiilor noștri, când ei descoperă la noi egoism, mânie, asemănare cu lumea sau dacă ei constată că noi năzuim după bunuri pământești? Vom putea noi să scoatem pe copiii noștri din Egipt, dacă principiile și obiceiurile Egiptului se văd în toată comportarea noastră? Probabil le spunem că noi nu aparținem lumii, că ea este o pustie pentru noi și noi ne aflăm în călătorie spre Canaanul ceresc; dar la ce folosește aceasta, dacă drumurile noastre, ce facem și ce nu facem stau în totală contradicție cu mărturisirea noastră? Copiii noștri vor descoperi curând această contradicție; ei au un ochi foarte ager în privința aceasta. Și cât de fatale și nimicitoare sunt urmările putem vedea în fiecare zi.

Probabil că ni se va replica, copiii sunt totuși răspunzători, chiar dacă părinții nu își îndeplinesc menirea. Aceasta este adevărat; dar poate aceasta să scuze chiar și numai pentru un moment pe astfel de părinți, sau să le micșoreze responsabilitatea? Este grav pentru noi dacă scoatem în evidență responsabilitatea copiilor noștri din cauză că noi nu am corespuns responsabilității noastre. Fără îndoială ei sunt răspunzători; dar și noi suntem răspunzători. Și dacă noi omitem să oferim copiilor noștri dovezile vii și incontestabile, că noi am părăsit pentru totdeauna Egiptul, să ne mai mirăm atunci că ei rămân acolo? La ce folosește să vorbești despre pustie sau despre Canaan, în timp ce întreaga noastră viață trădează prezența duhului lumii? Viața noastră vorbește un limbaj mai pătrunzător decât cuvintele noastre, și viața dovedește cuvintele noastre că sunt minciuni. Copiii noștri judecă însă în mod normal după comportarea noastră, nu după vorbirea buzelor noastre. Dacă cele două nu sunt în concordanță, ce altceva se poate produce în copiii noștri decât numai aversiune împotriva oricărei instruirii spirituale și gândul că creștinismul este o simplă aparență?

Cât de deosebit de serios sunt toate acestea! Cum ar trebui toți părinții creștini să se verifice cu sinceritate în prezența lui Dumnezeu, dacă ei într-adevăr își educă copiii în dependența de Dumnezeu și în toate privințele le sunt un model credincios! Problema educării copiilor noștri este mult mai importantă decât pare să fie pentru unii dintre noi. Numai puterea Duhului Sfânt ne poate face în aceste ultime zile grele apți pentru lucrarea importantă și sfântă. Însă harul lui Dumnezeu este suficient și în această privință. Noi putem avea încrederea deplină, că

Dumnezeu va binecuvânta eforturile noastre cele mai slabe, dacă noi dorim sincer să scoatem copiii noștri din Egipt. Însă aceste eforturi trebuie să aibă loc, și anume cu hotărârea reală și serioasă a inimii noastre. Totodată dorim aici cu toată dragostea frățească să amintim tuturor părinților creștini, cât de important este să-i obișnuim pe copiii noștri cu ascultarea necondiționată, începând din tinerețea cea mai fragedă. Credem că în această privință și între noi se fac multe greșeli și în privința aceasta trebuie să ne judecăm și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu. Din cauza unei afecțiuni false sau și din cauza neglijenței lăsăm deseori pe copiii noștri să facă ce vor și ce le place; și dacă le-am permis odată să meargă pe acest drum, atunci ei vor înainta cu pași mari pe el. Și care este sfârșitul acestui drum? Unul deosebit de trist! Cum au ajuns unii fii pe acest drum să disprețuiască muștrările părinților lor, să respingă total autoritatea lor, să calce în picioare ordinea sfântă a lui Dumnezeu și să facă cercul familiar scena unor reprezentări de deplâns!

Nu trebuie să spunem cât de îngrozitor este aceasta și cât de mult stă în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu, așa cum El ni le-a revelat în Cuvântul Său. Dar părinții unor astfel de copii nu au nimic să-și reproșeze? Dumnezeu a dat frâiele guvernării și nuiua autorității în mâinile părinților; dacă din neglijență ei lasă să le scape aceste frâie din mâini sau din afecțiuni false și slăbiciune nu folosesc nuiua, să ne mirăm atunci de rezultate? O educare bună exercită o influență nespus de mare asupra caracterului și sufletului copilului. Putem stabili ca o regulă – cu toate că ici și acolo pot exista excepții – că mai mult sau mai puțin copiii noștri vor fi, ceea ce noi facem din ei. Dacă îi ținem ascultători, atunci vor fi ascultători; dacă le permitem să facă ce vor, rezultatul va fi contrar.

Să tragem atunci puternic frâiele și să folosim neîncetat nuiua? Nicidecum. Un tratament prea aspru este la fel de greșit ca și unul cu multă afectivitate. Un copil trebuie învățat din cea mai fragedă tinerețe, că părinții lui îi vor binele suprem, dar și că voia părinților trebuie împlinită în orice împrejurare. Nimic nu este mai simplu decât aceasta. Pentru un copil bine educat este suficientă o privire sau un cuvânt, ca să-l rețină de la lucruri greșite. Adevărata taină a unei educări de succes constă după părerea noastră în folosirea corectă a severității și afecțiunii. Dacă părinți mențin de la început autoritatea lor, atunci ei pot dovedi dragoste și afecțiune cât de mult dorește inima lor. Dacă copilul primește cu adevărat sentimentul și conștientizarea că frâul și nuiua stau sub călăuzirea unei sentințe sănătoase și a dragostei adevărate, atunci el se va lăsa relativ ușor educat.

Cu un cuvânt: fermitatea și dragostea afectivă sunt cele două principii esențiale ale unei educări sănătoase – o fermitate care niciodată nu se lasă zguduită prin egoismul copilului și nici prin sentimentul afectivității false, și o dragoste care corespunde oricărei nevoi adevărate și oricărei dorințe justificate a copilului. Tot așa procedează și Tatăl nostru ceresc cu noi, și în privința aceasta, ca în toate celelalte privințe, El este modelul nostru desăvârșit. După cum este scris: „Copii, ascultați de părinții voștri în toate”, tot așa stă scris și: „Taților, nu-i întărați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați” (Coloseni 3.20,21). Și dacă într-un alt loc se spune: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept”, atunci se adaugă imediat: „Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub muștrarea Domnului” (Efeseni 6.1,4). Pe scurt, copilul trebuie să învețe să asculte, însă totodată copilul ascultător trebuie să savureze privilegiul de a umbla în lumina soarelui afecțiunii părintești. Aceasta este părerea noastră despre educația creștină. Sperăm înaintea

Domnului, că studiile de mai sus sunt spre binecuvântarea inimilor și conștiințelor multor părinți creștini, ca să trezească în ei cunoștința adâncă despre responsabilitatea mare și sfântă pe care o au cu privire la copiii lor dragi. În timp ce părăsim acest subiect trecem la ultima obiecție a lui satan față de porunca Domnului.

A patra obiecție a lui satan

Exodul 10.24: Și faraon l-a chemat pe Moise și a zis: „Mergeți, slujiți Domnului; numai turmele și cirezile voastre să rămână; chiar și pruncii voștri vor merge cu voi”.

Ce înverșunare! Faraon recunoaște acum, că copiii trebuie să meargă cu părinții; el nu-i mai poate reține. Mâna lui Dumnezeu apasă prea greu asupra lui și asupra întregii sale țări. Dar vrăjmașul mai are o ultimă obiecție. Dacă nu poate reține din popor nici un singur mădular, să rămână totuși cel puțin turmele și cirezile. În felul acesta el vrea să-i jefuiască de posibilitatea și de mijloacele cu care să slujească Domnului; el vrea să-i lase să plece cu mâna goală. Dar să observăm cuvântul nobil al lui Moise, slujitorul credincios al Domnului. El are o frumusețe morală deosebită: „Și Moise a zis: »Tu să ne dai și jertfe și arderi-de-tot în mâinile noastre, ca să jertfim Domnului Dumnezeului nostru; turmele noastre vor merge de asemenea cu noi, nici o copită nu va rămâne, pentru că din ele vom lua ca să slujim Domnului Dumnezeului nostru” – să evaluăm aceste cuvinte bogate în conținut! – „și nu știm cu ce vom sluji Domnului până nu vom ajunge acolo” (Exodul 10.25-26).

Noi trebuie să stăm totalmente și deplin conștienți pe terenul divin, înainte ca noi să ne putem forma vreo sentință adevărată despre natura și dimensiunea cerințelor Sale. Atâta timp cât noi ne mișcăm într-o atmosferă lumească și ne lăsăm călăuziți printr-un duh lumesc, prin principii și elemente lumești, este total imposibil să avem o cunoaștere corectă despre ceea ce este plăcut lui Dumnezeu și potrivit pentru El. Noi trebuie să stăm pe terenul unei salvări înfăptuite, în lumina deplină a noii creații, despărțiți de actualul veac rău, înainte ca să putem sluji Domnului așa cum se cuvine. Numai atunci când prin acțiunea puternică a Duhului care locuiește în noi putem cunoaște unde am fost aduși prin moartea și învierea lui Isus Hristos, când înțelegem importanța celor „trei zile de călătorie”, suntem capabili să deosebim în ce constă adevărata slujbă creștină. Însă atunci vom înțelege și vom cunoaște pe deplin și că tot ce suntem și avem Îi aparțin Lui. „Nu știm cu ce vom sluji Domnului până nu vom ajunge acolo”. Cuvinte minunate, prețioase! Fie ca noi să înțelegem mai bine puterea lor și aplicarea lor practică! Moise, omul lui Dumnezeu, întâmpină toate obiecțiile lui satan prin aceea că el ține cu toată hotărârea la porunca Domnului: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi țină o sărbătoare în pustie!”

Acesta este singurul principiu adevărat valabil în toate timpurile și în toate împrejurările. Altfel nu este posibil să slujești lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim complet despărțiți de Egipt și de influențele lui dăunătoare. Porunca și etalonul lui Dumnezeu trebuie respectate în ciuda tuturor obiecțiilor și împotrivirilor vrăjmașului. De îndată ce noi părăsim acest etalon, chiar și numai cu lățimea unui păr, satan a câștigat jocul, și slujirea creștină adevărată și mărturia adevărată pentru Dumnezeu au fost făcute imposibile. De aceea, fie ca noi „să ne ținem neîntinați de lume”, ca să slujim Domnului nostru în chip vrednic, până El va veni!

Lanțuri multe, lanțuri grele m-au ținut legat odată,
Dar Domnul le-a rupt pe toate!
Mă păzește! mă ferește! Doamne vreau ca niciodată
S-ajung iar rob la păcate.

Tradus de la: [Das Gebot des Herrn und die Einwände Satans](#)

Titlul original: „Das Gebot Jehovas und die Einwürfe Satans“
din *Botschafter des Heils in Christus*, 1883, pag. 197–208, 225–236;
Titlul original în engleză: „Jehovah’s Demand and Satan’s Objections“
din *Miscellaneous Writings*, vol. 6

Traducere: Ion Simionescu